

DEEL 5 REISVERSLAG 2013 Mia en Wijtze.

PUERTORICO NAAR DOMINICAANSE REPUBLIEK

16/4

Eindelijk blijven de small craft waarschuwingen achterwege en we kunnen vertrekken. Lion King zwaait ons uit en we nemen een alternatieve route tussen de riffen door om op zee te komen. Dat scheelt weer een paar mijl.

Het wordt een probleemloze zeiltocht en als we om Cabo Rocho noord varen naar een groene ton die de zuidkant van een ondiepte markeert, begint het harder te waaien, de wind draait pal noord en de lucht ziet zwart met oplichtend onweer.

We bergen de zeilen en in een gietbui verkennen we de groene ton die aan bakboord ligt van de rifopening waardoor we de baai van Boqueron binnenvaren.

Even later gaat het anker de grond in en wordt vastgetrokken.

Ponce-Boqueron: 38 mijl

Barometer: 1008

Wind: NE 3-4

ESE 4-6

BOQUERON.

We liggen in een grote baai van waaruit diverse Hurricane holes zijn te bereiken. Je kunt nauwe vaarwatertjes tussen de Mangrove bebossing invaren en je schip aan de bomen vastmaken als je door een hurricane wordt overvallen en nergens meer heen kunt.

Een schitterend schoon strand met palmbomen strekt zich uit over de hele Zuid-Oostkant en er is in de linkerhoek een marina met snelle visboten.

De volgende morgen krijgen we bezoek: Jan van Donselaar stelt zich voor en zegt dat hij en zijn vrouw Ruth met een taxi naar de shoppingmall en supermarkt gaan; of we mee willen.

Snel pakken we wat spullen en varen naar het dinghy pontoon.

We fourageren voor 5 dagen maar hopen eerder te kunnen vertrekken.

Jammer genoeg is het weerbericht voor de rest van de week niet goed en we storten ons in het sociale bootleven.

De Barbara is een aluminium motorjacht uit de USA en in staat van afbouw.

Maar Michael klust kalmpjes verder, terwijl Barbara zich verdiept in de raadselen van het Spijkerschrift, waarover ze al enkele boeken heeft geschreven.

Maar ze maakt ook graag muziek en zingt heel verdienstelijk.

Als we met een aantal bemanningen voor een "Sundowner" worden uitgenodigd en Wijtze zijn harmonika meeneemt, zingt ze de liedjes uit volle borst mee en een paar dagen later musiceren ze samen, zij op dwarsfluit en hij op de concertina.

Op der ankerplaats ligt ook de Hobo, een trawler met grote bomen aan de zijkant waaraan ze paravanen hangen om de boot minder te laten rollen op zee. Die platen worden het water ingetrokken en geven dan weerstand als ze door de bewegingen van de boot naar boven komen.

In het weekeind is het een gezellige drukte van dagjestoeristen en studenten die komen feestvieren.

Overall staan tentjes waar je verse oesters of clams rauw kunt slurpen, taco's of vleesspiesjes eten en bier drinken.

Natuurlijk is de muziek 's avonds oorverdovend en de Karaoke even vals als in Ponce.

We kunnen hier op een terras aan het water goed internetten en dus ontmoeten we elkaar daar voortdurend.

Een jongen gaat alle bootjesmensen af voor een gratis overtocht naar de Dominicaanse Republiek, maar het wil niet zo lukken. Wij nemen nooit vreemden mee. Uiteindelijk gaat hij als betalende gast mee met Hobo.

Larry van de Soulmatie komt vragen of we ook mappen nodig hebben voor de Bahama's enz.

We varen naar zijn Morgan en kopen voor \$110 een aantal mappen met geplastificeerde detailkaarten, een pilot en een Dominicaanse vlag.

Wij gelukkig, zij ook.

Zijn vrouw Tracy, beoefent een heel speciale sport: Zij duikt naar onderwater grotten en zwemt daarin rond. Ik krijg de rillingen als ik eraan denk dat te moeten doen.

De boten die zuid en west moesten zijn al vertrokken, en de rest die door de Mona Passage gaan vertrekken morgen. De schipper van de Hobo komt net vragen of we vertrekken, hij gaat ook naar Samana.

DE MONA PASSAGE.

EEN WOLF IN SCHAAPSKLEREN.

24/4

Dinsdagmorgen, 9 uur, haalden we het anker op en hesen de zeilen.

Het lijkt een mooie dag te worden en, als we het weerbericht mogen geloven, niet al te veel wind: 9-17 knoop.

Buiten stond alweer 6 bft en we waren benieuwd hoe alles zich zou ontwikkelen. We varen het Canal de Guanajibo in, een geul tussen de ondiepten.

Er liggen op het eerste stuk noord een heleboel ondiepe plekken die met een rode ton aan de west kant aan werden gegeven maar, zoals zo vaak, er waren geen tonnen te bekennen.

Na de laatste ondiepte gepasseerd te hebben bogen we af om onder Isla Desecheo naar de noordzijde van de Zandloperbank te varen en over te steken naar de Dominicaanse Republiek.

Het weer houdt zich goed, alleen de golven zijn behoorlijke spelbrekers: ze komen van alle kanten in diverse hoogten.

Om 16.30 uur worden alle schepen in onze buurt door de USA Coast Guard opgeroepen maar van ons wil men alleen weten hoe je Skua spelt.

Ik maak een simpele maaltijd en we genieten van een glas wijn bij zonsondergang.

Het is bijna volle maan, mijn favoriete nachtzeiltocht bij voldoende licht om je omgeving waar te nemen.

De wind flauwt af gedurende de nacht en om 2 uur zet ik de motor aan.

Het grootzeil klapt vreselijk in de nog steeds vervelende golfslag en ik wek Wijtze met het verzoek een rif te zetten.

Om 9 uur buigen we af in de grote baai waaraan Samana ligt.

In de verte zien we het enorme Noorse cruiseschip liggen, de Norwegian Gem, dat tijdens Wijtze's wacht langs ons stoomde.

Aan stuurboord is een baai met de naam Los Flechas. Hier werd Columbus in 1492 op de terugweg naar Spanje door de Indianen met pijlen bestookt, maar na een handvol spiegeltjes sloot men vrede.

Om 11.30 uur liggen we voor anker naast de Hobo en al spoedig komen allerlei lieden aan boord voor de inklaring.

's Middags moesten we nog naar Immigration en de Aduana, betaalden bijna US\$100.00 en waren daarna vrij om te gaan waar we wilden.

Na enkele noodzakelijke boodschappen zegen we neer op een terrasje met een fles Presidente, het beroemde plaatselijke bier dat ijs- en ijskoud werd geserveerd.

De fles werd afgeleverd in een papieren zakje anders zouden je vingers aan de fles vast vriezen.

Nu liggen we aan een kade en zijn al een groot deel van de dag bezig water te tanken. Het gaat, zoals een man op de kant zei, met een pisboogje.

Waarop ik antwoordde: "Maar dan wel van een heel oud mannetje."

Samana is een zeer levendig stadje met vriendelijke mensen die allemaal op een footje uit zijn. Waarschijnlijk is dat hun enige vorm van inkomsten maar zelfs een touw aanpakken kost je wat en dat geeft toch irritatie op den duur.

Toch bevalt de Dom. Rep. ons stukken beter dan Puerto Rico.

EEN ONGEPLAND OPONTHOUD.

Zaterdagmiddag willen we vertrekken naar Luperon. Er is niet veel wind, alleen de golfhoogte neemt toe en uit de verkeerde richting.

We houden nog even bedenktijd of we werkelijk gaan.

Wijtze wil het oliepeil van motor en generator controleren en als de luiken van het motorruim weggehaald zijn zien we de bilge vol geel water staan.

We zetten de elektrische lenspomp erop en zuigen alle vakken leeg.

Dan starten we de generator want dat moet de schuldige zijn van de lekkage.

Die had een paar uur gedraaid voor mijn wasmachine.

Wijtze vervangt 2 slangklemmen met zeer veel moeite en is nog niet tevreden.

De slang blijft bovendien lekken. hij controleert gelijk maar het oliepeil en schrikt zich rot want de olie is één grijze dikke smurrie.

Waarschijnlijk is er, volgens deskundigen, water bij de olie gekomen en zal er een nieuwe koppakking en oliefilter aangebracht moeten worden en moeten we de olie verversen.

Maar waar haal je een koppakking vandaan?

We gaan maar naar de Marina Puerto Bahia twee mijl verderop omdat we niet langer zonder electriciteit kunnen.

In de zeer luxe Marina is men na uren prutsen niet in staat ons van electriciteit te voorzien omdat men hier niet op Europese boten is ingesteld en alles op 110V draait.

Nu zijn daar wel trucjes voor om daar 220 van te maken maar de medewerkers van de marina doen maar wat en blazen de boel bijna op met sterkstroom.

Om 17 uur gaat Wijtze naar de office en zegt dat we vertrekken omdat men ons hiet niets te bieden heeft.

Bovendien is alles hier veel en veel duurder dan in de haven en bij de plaatselijke supers.
We laden de accu's bij met de motor en kunnen de bbq gebruiken om eten te maken.

EEN MERKWAARDIGE 1 MEI VIERING.

We moeten tot dinsdag wachten voor we naar een monteur kunnen zoeken want men heeft een lang weekeind.

Waarom dit lange weekeind? Om 1 Mei te vieren, maar het is woensdag pas 1 Mei!
De regering heeft besloten dat het veel prettiger is een lang weekeind te hebben dan midden in de week een vrije dag en aldus besloot men 1 Mei een paar dagen naar voren te zetten. Je moet er maar op komen.

Om de muzikale herrie van de bars en de golven van de tripperboten te ontlopen, varen we al vroeg naar een baai die zo'n 15 mijl zw van Samana ligt.

In de Bahia de San Lorenzo gaan we voor anker en liggen we in het Nationale Park Los Haitises.

Op een Duitse zeilboot na, is de hele baai voor ons.

Jammer dat het zo hard waaide want we konden de baai niet verkennen.

EEN EERLIJKE MONTEUR.

Dinsdagmiddag kwam Dennis aan boord om de generator te inspecteren.

Er moest een seal in de USA besteld worden en dan was hij nog niet zeker of er misschien bouten waren doorgeroest waardoor we vrij snel hetzelfde probleem zouden krijgen.

Hij stelde voor dat we naar de USA zouden varen en de generator daar laten repareren.

Bovendien adviseerde hij ons een gastoestel te kopen om te koken.

De winkel die hij had aanbevolen verkocht ons een 2 pits toestel en een setje pannen voor €35.00.

Ik kan er weliswaar niet onder zeil mee koken maar wel voor enkele dagen vooruit bakken en braden en opwarmen onderweg zal geen probleem zijn.

NAAR DE BAHAMA'S.

Wijtze heeft de gribfiles bekeken en het moet mogelijk zijn deze week over te steken naar de Bahama's.

Morgen doen we boodschappen, ga ik naar de kapper en vertrekken we.

Jullie horen van ons als we in de USA zijn.

Groeten van Mia en Wijtze

Foto's: Viswedstrijd in Ponce, Puerto Rico.

Muzikanten op de Barbara in Boqueron, P.R.

Kerk in Samana, Dom. Rep.

Haven van Samana, Dom.Rep.